

τὴν κόκκινη φλόγα, ποὺ ξεκολλάει ἀπὸ τὴ φωτιά καὶ φέβγει στὰ ὕψη. Νὰ πετάξω ἀπάνωθὲ μου τὸ κεφαλοπάνι, τὸν πέπλο καὶ τὸ χιτῶνα. Κ' ὕστερα νὰ φωνάξω μὲ τὴν κοντράλτα τῆ φωνῆ μου, ποὺ βγαίνει δλόισ' ἀπὸ τὴν καρδιά μου: ἀπὸ τὴν ἄβυσσο.

— Νά με! Ἡ νεραϊδογέννητη! Ἡ λιογέννητη! Ἡ Δίκη! Ἡ Νίκη! Ἡ Στόγα! Ἡ Ἀλήθεια! Θυγατέρα τοῦ Δία, Μάνα τοῦ Φωτός. Κ' ἐδῶ καὶ παντοῦ. Καὶ σήμερα κι ἄβριο!

Στὶς χίλιες ἄκρες τοῦ Ὀκεανοῦ, ποὺ ζώνει τὸν Ἀπάνου Κόσμο, καὶ στὶς χίλιες δίπλες τοῦ Πυριφλεγέθοντα, ποὺ ζώνει τὸν Κάτου Κόσμο — πέρ' ἀπὸ τὴ Φαντασία καὶ πέρ' ἀπὸ τὸ Θάνατον — Ἐγώ!

Τὴν Ἑλένη δὲν τὴν εἶδε κανένας σας. Τὴν πλάθετε μὲ τὴν καρδιά σας καὶ σκοτωνόσαστε γιὰ ἓναν ἥσκιο! Ἐμένα ποὺ μὲ βλέπετε τώρα μὲ τὰ μάτια σας, ἡ καρδιά σας δὲν θὰ μπορέσει νὰ μὲ κρατήσει. Καὶ τὰ μάτια σας ἀπὸ δῶ καὶ πέρα θὰ κλαῖνε γιὰ πάντα!

ΠΑΕΙ πολὺ μακρύτερα ὁ **δαβλὸς** τῆς Ἐριδας, παρ' ὅσο φτάνουν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Δίκης. Ἄφτος ὁ **δαβλὸς** τὰ φταίει, ποὺ ξεπετάχτηκεν ἀπὸ τὰ Τάρταρα κ' ἔβαλε φωτιά στὸ Θιάκι — καὶ σ' ἔλα τὰ νησιά. Μὰ φταίω κ' ἐγὼ ποὺ τὴν περιφρόνησα τὴ δυνατὴ θεὰ καὶ δὲν τῆς εἶχα στήσει μῆτε βωμὸν ὡς τώρα. Ἔστω κι ἀργά, ἔδωκα διαταγὴ νὰ τῆς χτίσουν ἓνα λαμπρὸ ναὸ μὲ δυὸ κολόνες στὴ μπασιά.

Κι ὁ **δαβλὸς** τῆς Ἐριδας εἶταν ἡ γλῶσσα τοῦ Θεοσίτη. Ἔκανα λάθος ποὺ δὲν τότεν κρέμασα τότες ἀπὸ τὴ γλῶσσα μπροστὰ σ' ἔλον τὸν κόσμο! Γιατὶ τό σκασε ἀπὸ τὸ ξερονήσι του κ' ἤρθε κρυφὰ στὸ Θιάκι καὶ ξεσήκωσε τὸ λαό. Ἐνάντια στοὺς πρίγκιπες.